

der, der ikke havde arbejde under ægteskabet, kan tænkes at ville have mulighed for efter enkestandens indtræden at søge arbejde. Høj alder ved enkestandens begyndelse og/eller flere mindreårige børn, der kræver pasning, vil her være afgørende hindringer, men hertil kommer, at ægteskabets varighed antagelig vil spille en rolle, således at vanskeligheden for at få arbejde vil være stigende med stigende ægteskabslængde. Herved er det forudsat som det normale, at den gifte kvinde, der ikke ved enkestandens indtræden har arbejde, enten er ophørt med at arbejde ved ægteskabets indgåelse eller forholdsvis hurtigt herefter.

Mens der således må tillægges alderen ved *enkestandens* indtræden afgørende betydning, synes det ikke rimeligt ved en enke pensionsordning at lægge den samme vægt på enkens alder på det tidspunkt, hun *søger* hjælp. Lod man nemlig denne sidste alder være afgørende, kunne en enke, der ikke havde ret til hjælp ved enkestandens indtræden, ved at vente nogen tid få ret til hjælp til trods for, at de særlige motiver, der taler for indførelse af enkepension, ikke længere vil gøre sig gældende. I virkeligheden måtte man da sige, at der ikke var større anledning til at yde pågældende en pension end til at hjælpe alle andre grupper af enlige kvinder.

Såfremt en kvinde, der bliver enke, ikke på dette tidspunkt har nået en forholdsvis høj alder og/eller ikke har en børneflokk, der skal passes, må det forudsættes, at hun som det normale bør søge ind på arbejdsmarkedet. For i videst muligt omfang at gøre dette muligt er det rimeligt at opretholde de særlige regler i forsorgslovens § 282 om hjælp til uddannelse udvidet, som det er sket ved det forelagte lovforslag, til også at gælde enker uden børn. Endvidere synes det rimeligt at bevare denne lovregels bestemmelse om ydelse af underholdshjælp til de under uddannelse værende grupper, der ikke føres ind under enkepensionsordningen.

Udover den hjælp, der vil kunne tildeles efter de grundbetragtninger, som ovenfor er anført, må det være rimeligt, at der sikres en overgangshjælp lige efter enkestandens indtræden, idet der i mange tilfælde næsten uanset alder og børnetal vil

opstå en akut trangssituation for en kvinde, der pludselig kommer til at stå alene.

I det følgende vil der nærmere blive gjort rede for størrelsen af udgifterne ved de forskellige ordninger, der kan anses for naturlige bestanddele af en egentlig enkepensionsordning.

Ved beregningerne er enkebørnsbidragene holdt udenfor, idet det forudsættes, at disse udbetales med samme størrelse og til samme kreds af personer som hidtil. Selvom man tænkte sig, at udbetaling af enkebørnsbidrag blev afløst af et børnetillæg til enkepensionen, ville der ikke herved ske nogen realitetsændring, idet et sådant børnetillæg antagelig måtte være af samme størrelse som det tilsvarende tillæg til alders- og invaliderenten; dette er netop det samme som enkebørnsbidraget.

Mens der i de enkelte afsnit nærmere vil blive gjort rede for, hvor store ydelser der er regnet med, skal det her blot bemærkes, at det som et almindeligt princip er antaget, at hjælpen skal være af samme størrelse som den, der vil kunne gives aldersrentemodtagere i henhold til folkeforsikringsloven med tillæg af den til enhver tid gældende folkepension til disse.

Såfremt ydelserne til enker begrænses til kun at svare til aldersrentens beløb i folkeforsikringsloven, kan man regne med, at samtlige de anførte udgifter vil blive reduceret med ca. 15 pct.

Endvidere skal det anføres, at der i alle tilfælde er regnet med fradragregler som for aldersrenten, idet fradrag dog også forudsættes at skulle foretages i den del af ydelsen, der svarer til folkepensionen.

A. Overgangshjælp.

Antallet af kvinder under 60 år, der bliver enker, er for året 1954 opgjort således:

Under 40 år	854
40—44 -	610
45—49 -	918
50—54 -	1 184
55—59 -	1 437
Tilsammen	<u>5 003</u>

I overensstemmelse med de ovenfor anførte betragtninger samt under hensyn til, at samtlige disse enker — såfremt de da